

РЕШЕНИЕ

№ 1611

гр. София, 27.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-В СЪСТАВ, в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Иванова

Членове: Златка Чолева
Розалина Г. Ботева

при участието на секретаря Нели Й. Първанова като разгледа докладваното от Розалина Г. Ботева Въззивно гражданско дело № 20211100511261 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 2016690 от 03.08.2021г. по гр.д. № 61175/ 2020г. по описа на СРС, 87 състав, са отхвърлени предявените от “ЗАД А.” АД срещу “ЗК Л.и.” АД за сумата 521,77 лева, представляваща неизплатена стойност на възникнало регресно право на застрахователя по застраховка „Каско“ срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на увреждащия автомобил за платено от ищеца застрахователно обезщетение по щета № 10015030137888, причинена на л.а. „БМВ”, причинени при ПТП на 19.11.2015г. в гр. София., ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба- 09.12.2020г., до окончателното □ изплащане и сумата 140 лева, представляваща обезщетение за забава за периода 09.12.2017г.-08.12.2020г., като неоснователни.

Решението е обжалвано с въззивна жалба от ищеца “ЗАД А.” АД. В жалбата се твърди, че процесното решение на СРС е неправилно, необосновано, като изводите на съда не се подкрепят от събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност. От тях е несъмнено установено плащане на застрахователно обезщетение в размер на сумата 2593,48 лева и ликвидационни разноси в размер на сумата 15 лева. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното като неправилно и необосновано в неговата цялост и да бъдат уважени предявените искове.

Въззиваемият- ответник “ЗК Л.и.” АД оспорва въззивната жалба. Твърди, че в

обжалваното решение съдът подробно и задълбочено е изследвал всички релевантни обстоятелства, за да отхвърли изцяло исковите претенции.

Съдът приема, че въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта- в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. В рамките на законоустановения обсег на дължим въззивен контрол настоящият състав на съда приема обжалваното решение да е валидно, както и допустимо, а релевираните с въззивната жалба доводи за неговата неправилност намира за основателни.

Относно предявения иск с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ.

Първоинстанционният съд е бил сезиран от „ЗАД А.“ АД с искова молба, с която срещу ответника „ЗК Л.и.“ АД е предявен иск по чл. 411 КЗ за заплащане на сумата 521,77 лева. В исковата молба се твърди, че във връзка с реализирано на 21.11.2015г. ПТП ищецът е платил по застраховка "Каско" застрахователно обезщетение в размер на исковата сума за увреденото МПС марка "БМВ". Увреждането било причинено по вина на водача на лек автомобил „Фолксваген“, който нарушил задължението си при управление на МПС да спазва дистанция. В изпълнение на договорното задължение по договора "Каско" ищецът платил застрахователно обезщетение в размер на сумата 2593,48 лева. Освен това е направил обичайни разноски в размер на 15 лв. за определяне на застрахователното обезщетение.

По делото не е спорно, а и от представената застрахователна полица № 0000476710 се установява, че между ищеца и ЕТ “М и сие М” е бил сключен договор за застраховка "Каско" за МПС – “БМВ”, с период на застрахователно покритие 22.05.2015г.- 21.05.2016г.

Безспорно е установено по делото и че към датата на настъпването на процесното ПТП ответникът е застраховател по сключената застраховка "Гражданска отговорност" със собственика на л.а. м. „Фолксваген“.

По делото е представен двустранен констативен протокол за ПТП от 17.03.2017 г., от който се установява, че на 21.11.2015г. е настъпило ПТП между л.а. м. “БМВ” и л.а. м. „Фолксваген“. В протокола е посочено, че ПТП е настъпило при удар в задната част на друго превозно средство при движение в една и съща посока и в същата лента. От водачите на двете МПС е изготвена схема на механизма на настъпилото ПТП, посочени са щетите по автомобилите.

Установено, че за настъпилото застрахователно събитие и нанесените вреди в ищцовото дружество е образувана преписка за щета с № 10015030137888/ 21.11.2015г., по която за повредите на застрахования автомобил е определена щета в

размер на 2593,48 лева. Към преписката са приложени опис заключение за щета 21.11.2015г., фактура № 7000002083/ 19.12.2016г., издадена от "Бова кар" ЕООД за сумата 1632.62 лева, опис заключение от 30.11.2016г., експертиза по претенция, съгласно която размера на вредите, които подлежат на възстановяване е 1568.04 лева (след направена корекция на размера на сумата, посочена във фактура № 7000002083/ 19.12.2016г), доклад по щета, съгласно който е определен размер на обезщетението е 1568,40 лева, платежно нареждане от 23.05.2017г., съгласно което ищецът е платил на "Бова кар" ЕООД сумата 1568,40 лева. Установява се, че ищецът е предявил претенцията си пред ответника за сумата 1024,54 лева (1009,54 лева- платено застрахователно обезщетение + 15 лева- ликвидационни разноски). Ответникът е признал посоченото вземане и е платил сумата 1024,54 лева. Впоследствие, след извършен допълнителен оглед, на 15.06.2017г., ищецът е предявил пред ответника претенция за сумата 1568,40 лева).

Съгласно заключението на САТЕ, стойността на вредите към датата на ПТП е 1541,45 лева. Сервизът е извършил ремонт, от който не се признават демонтажно/монтажни операции от 1,6 ч/ч труд за задна престилка, не се признава труд за възстановяване от 3,4 часа за задна престилка. Задната престилка не е описана в описа на застрахователя. Сервизът не е извършил ремонт на заден капак и не е боядисал този детайл. Не е извършен ремонт на основа на задна броня.

Съгласно [чл. 411 КЗ](#), в случаите, когато причинителят на вредата има сключена застраховка "Гражданска отговорност", застрахователят по имуществената застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка "Гражданска отговорност" - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Застрахователят по имуществена застраховка може да предяви вземанията си направо към застрахователя по "Гражданска отговорност".

Ангажирането на отговорността на застрахователя по "Гражданската отговорност" на причинителя на вредата (делинквент) е свързано с установяване на следните кумулативни предпоставки: 1) Валидно възникнало облигационно отношение между увреденото лице и застрахователното дружество (ищец) по застраховка "Каско"; 2) Валидно възникнало правоотношение по договор за имуществена застраховка "Гражданска отговорност" между причинителя на вредата и ответното дружество; 3) Заплащане на застрахователното обезщетение от застрахователят по имуществено автомобилно застраховане - "Каско" и 4) осъществяването на фактическия състав на института на неправоугодно увреждане (чл. 45 ЗЗД)- противоправно деяние; вина; вреди и причинно-следствена връзка между поведението на дееца и причинените вреди.

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест, ищецът следва

да проведе пълно и главно доказване на всички посочени по-горе кумулативни предпоставки на исковата претенция.

По делото е установено несъмнено наличието на застрахователно правоотношение по застраховка "Каско" между ищеца и собственика на увредения автомобил, застрахователно отношение между ответника и деликвента по застраховка "Гражданска отговорност". От съвкупния анализ на събраните гласни доказателство и заключението на автотехническата експертиза е установено настъпване на ПТП, представляващо покрит застрахователен риск, в срока на застрахователно покритие.

Между страните не е спорен и механизма на извършване на процесното ПТП. От това следва, че по делото е доказано е настъпването на вреда и причинно-следствената връзка с противоправното деяние от страна на водача на лекия автомобил „Фолксваген“. Изплащането на застрахователно обезщетение от ищеца в посочения размер се установява от представеното по делото и неоспорено от ответника преводно нареждане и не е спорно между страните.

С оглед наведените във въззивната жалба доводи за неправилност на първоинстанционното решение спорен между страните остава въпросът за размера на вредите, които подлежат на обезщетяване. Ищецът, претендиращ обезщетение във връзка с увреждането, носи тежестта на доказване на стойността на вредите.

Съгласно чл. 410 КЗ, с плащане на застрахователно обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата – до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне.

Следователно съгласно разпоредбата на чл. 410, ал. 1 КЗ, ищецът е встъпил в правата на застрахования срещу причинителя на вредите от процесното ПТП, респективно срещу ответника по делото.

Съгласно разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ обезщетението трябва да бъде равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието. По силата на разпоредбата на чл. 400, ал. 1 КЗ за действителна се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество, а съгласно ал. 2 на същата норма – за възстановителна застрахователна стойност се смята стойността за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, без прилагане на обезценка. При предявена по съдебен ред претенция за заплащане на застрахователно обезщетение, съдът следва да определи същото по действителната стойност на вредата към момента на осъществяване на застрахователното събитие, т. е. по пазарната цена на същата, като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан от минималните размери по методиката към Наредба № 24/2006 г. на КФН (в т. см. и константната съдебна практика, обективизирана в решение № 79/02.07.2009 г. по т. д. № 156/2009 г. на ВКС, I ТО, решение № 52/08.07.2010 г. до т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I

ТО, решение № 115/09.07.2009 г. по т. д. № 627/2008 г. на ВКС, II ТО; решение № 209/30.01.2012 г. по т. д. № 1 069/2010 г. на ВКС, II ТО, решение № 235/27.12.2013 г. по т. д. № 1586/2013 г. на ВКС, II ТО и др., приложима и по отношение на действащия КЗ).

Конкретиката на случая сочи, че по процесната преписка ищецът е платил сумата 2578,48 лева (1009,54 лева+ 1568,94 лева) и е направил ликвидационни разноси в размер на 15 лева. Съгласно заключението на САТЕ, действителната стойност на увреденото имущество е 1541,45 лева. Във връзка с възражението във въззивната жалба следва да се посочи, че при съобразяване на заключението на САТЕ и обстоятелството, че съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест, съгласно които в тежест на ищеца е да установи причинната връзка между вредите и механизма на ПТП, не следва да се зачетат демонтажно/ монтажни операции от 1,6 ч/ч труд за задна престилка, труд за възстановяване от 3,4 часа за задна престилка, ремонт и труд за възстановяване на заден капак, ремонт на основа на задна броня. На следващо място, следва да се посочи и, че при претенция за заплащане на имуществени вреди, релевантна е средната пазарна стойност на увреденото имущество към момента на настъпване на застрахователното събитие- в този смисъл решение № 37 от 23.04.2009г. на ВКС по т.д. № 667 / 2008г., I т.о., ТК; решение № 59 от 6.07.2017г. на ВКС по т.д. № 2367 / 2015 г., I т.о., ТК; решение № 235 от 27.12.2013г. на ВКС по т.д. № 1586 / 2013 г., II т.о., ТК. Предвид това, на ищеца следва да бъде присъдена по-малката от двете суми- 1541,45 лева, към която следва да се добави размера на направените ликвидационни разноси в размер на 15 лева. Установява се, че ищецът е предявил предявил претенцията си към ответника, като при последния е образувана щета № 0000- 5101- 16- 5- 01679. Ищецът е предявил вреди в размер 1024,54 лева, която сума е одобрена и платена. В последствие, след допълнителен оглед на автомобила, по същата щета са предявени вреди в размер 1568,94 лева, като ответникът е одобрил за възстановяване сумата 1046,27 лева, което задължение е погасено чрез прихващане. С оглед изложеното платената от ищеца сума е 2070,81 лева. Изложеното обуславя извод, че действителните вреди са възстановени от ответника, което обуславя извод за неоснователност на иска и неговото отхвърляне.

Предвид изложеното настоящият състав счита, че предявеният иск по чл. 411 от КЗ е неоснователен. Тъй като изводите на двете инстанции съвпадат, то обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Съобразно този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК право на разноси за въззивното производство се поражда в полза на въззиваемия- ответник „ЗК Л.и.” АД, в чиято полза следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Воден от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2016690 от 03.08.2021г. по гр.д. № 61175/ 2020г.
по описа на СРС, 87 състав.

ОСЪЖДА “ЗАД А.” АД, с ЕИК ***** да плати на “ЗК Л.и.” АД, с ЕИК **** сумата 100 лева (сто лева), представляваща юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____